

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 045868 17 Rev
Banjaluka, 07.6.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u Banjaluci, u vijeću sastavljenom od sudija: Darka Osmića, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Rose Obradović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Č.R., ..., M., D., kojeg zastupa punomoćnik Č.Đ., advokat iz B., protiv tuženih: R.V., iz B., Ul. ..., kojeg zastupa punomoćnik Z.N., advokat iz B.; G.A. iz B., ..., kojeg zastupa isti punomoćnik; S.G. iz B., ..., kojeg zastupa punomoćnik G.J., advokat iz B.; te P.R. iz B., ... i Ž.P. iz B., ..., koje zastupa punomoćnik Z.N., advokat iz B., radi duga, vrijednost predmeta spora 174.705,50 KM, odlučujući o reviziji tužitelja, reviziji tuženog S.G. i reviziji tuženih R.V., P.R. i Ž.P., izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 045868 16 Gž 3 od 20.06.2016. godine, na sjednici održanoj dana 07.6.2017. godine, donio je

PRESUDU

Odbijaju se, revizija tuženog, S.G. i revizija tuženih, R.V., P.R. i Ž.P.

Revizija tužitelja se odbacuje.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 045868 15 P 3 od 31.12.2015. godine, obavezani su tuženi, R. (N.) V., G. (M.) A., S. (B.) G., P. (M.) R. i Ž. (M.) P. (u daljem tekstu: prvotuženi, drugotuženi, trećetuženi, četvrtotuženi i petotuženi), da tužitelju, svaki pojedinačno, vrati na ime izvršene pozajmice iznose stare devizne štednje od po 34.941,10 KM i od po 3.067,28KM, što ukupno na ime ostatka iznosi 15.336,43KM (u sredstvima stare devizne štednje), sa zakonskom zateznom kamatom obračunatom na iznose od po 34.941,10KM i na iznos od 15.336,43KM, počev od 10.11.2008.g. (kao dana podnošenja tužbe) do isplate, ili da tužitelju solidarno predaju u posjed i vlasništvo (sa tabularnom ispravom podobnom za upis vlasništva) poslovni prostor u B. – na S., u poslovnom objektu privrednog društva V. a.d. po tržišnim cijenama u vrijednosti 190.040,93KM stare devizne štednje, ili da tužitelju predaju u posjed i vlasništvo dio preduzeća kupljenog po osnovu stare devizne štednje u vrijednosti od 190.040,93KM (stare devizne štednje).

Tuženi su solidarno obavezani da tužitelju, na ime troškova parničnog postupka, isplate iznos od 22.680,45 KM.

Odbijen je zahtjev za solidarnu isplatu iznosa od 15.336,43KM.

Presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 045868 16 Gž 3 od 20.06.2016. godine žalbe tuženih su djelimično uvažene i prvostepena presuda preinačena tako da su obavezani tuženi da, svaki pojedinačno, isplate tužitelju iznos od po 34.941,10 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 10.11.2008. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate, dok je u preostalom dijelu odbijen tužbeni zahtjev, kojim je traženo da se alternativno obavežu tuženi da mu predaju poslovni prostor u B. na S., u poslovnom objektu privrednog društva V., po tržišnim cijenama u vrijednosti od 190.040,93 KM, ili da mu predaju u posjed i vlasništvo dio

preduzeća kupljenog po osnovu stare devizne štednje u vrijednosti od 190.040,93 KM, te je odbijen i zahtjev da se obavežu tuženi da mu solidarno isplate iznos od 15.336,43 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe do isplate i određeno da svaka stranka snosi svoje troškove parničnog postupka.

Drugostepenu odluku revizijom pobija tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, u dijelu kojim je odbijen zahtjev da se solidarno obavežu tuženi da mu isplate iznos od 15.336,43 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe do isplate i u dijelu kojim je odlučeno o troškovima postupka. Predlaže da se osporena presuda preinači tako da se udovolji i ovom dijelu zahtjeva, te obavežu tuženi da mu naknade troškove postupka.

Blagovremenom revizijom drugostepenu odluku pobija i trećetuženi, u dijelu kojim je usvojen tužbeni zahtjev, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se drugostepena presuda preinači tako da se odbije zahtjev tužitelja u cjelini, ili da se ta presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

Ostali tuženi (osim drugotuženog, koji je odustao od podnesene revizije) takođe pobijaju drugostepenu odluku, u dosuđujućem dijelu, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, te predlažu kao i trećetuženi u svojoj reviziji.

U odgovoru na reviziju prvotuženog, četvrtotuženog i petotuženog, tužitelj osporava njene navode i predlaže da se ta revizija odbije kao neosnovana.

Na reviziju tužitelja odgovorili su prvotuženi, četvrtotuženi i petotuženi, navodeći da je ta revizija neosnovana i da je kao takvu treba odbiti, a njihovu reviziju usvojiti.

Revizije tuženih nisu osnovane.

Tužitelj je u ovom postupku zahtjevao da se obaveže svaki od tuženih pojedinačno da mu vrate iznos od po 34.941,10 KM, posuđen kao stara devizna štednja i svi solidarno da mu po istom osnovu vrate 15.336,43 KM, sve sa pripadajućom zateznom kamatom ili da mu solidarno predaju u posjed i vlasništvo poslovni prostor opisan u izreci prvostepene presude ili dio preduzeća kupljenog po osnovu stare devizne štednje, i jedno i drugo u vrijednosti od 190.040,93 KM (stare devizne štednje).

Raspravljajući o stavljenim zahtjevima prvostepeni sud je utvrdio da su tužitelj i svi tuženi, te još tri fizička lica, koji nisu stranke u ovom sporu (D.K., N.K. i S.P.), dana 02.10.2001. godine, zaključili ugovor o zajedničkom učešću na licitaciji za kupovinu državnog kapitala u preduzeću V., B. i da je ta licitacija obavljena dana 08.10.2001. godine i istog dana zaključen ugovor broj: 01-SP-422-4/01 o prodaji predmeta licitacije. Po tom osnovu su tuženi, kao i tužitelj, u knjizi akcionara centralnog registra, prema izvodu od 02.08.2010. godine, upisani kao vlasnici 2,373153 % akcija sa pravom glasa, koliki je procenat i njihovog učešća u osnovnom kapitalu.

Nije sporno da je u vezi sa navedenim ugovorom o zajedničkom učešću na licitaciji za kupovinu državnog kapitala u preduzeću V. B., dana 09.10.2001. godine, zaključen i ugovor o dugoročnoj pozajmici stare devizne štednje, između tužitelja, kao zajmodavca i D.K. i N.K., te tuženih, kao zajmoprimaca. Tim ugovorom se tužitelj obavezao da u roku od pet dana, od dana kupovine dijela preduzeća ODP V. B. (poslije sprovedene licitacije), prebaci na otvorene privatizacije

račune zajmoprimaca staru deviznu štednju u iznosu od po 34.941,10 KM, što ukupno iznosi 244.587,70 KM i što je on - nema spora - i učinio, a ostatak od 21.471,00 KM da će prebaciti po nalogu zajmoprimaca (član 1 ugovora). Zajmoprimci su se obavezali da pojedinačne iznose stare devizne štednje vrata na jedan od sljedećih načina: 1. u nenovčanom obliku, obezbjeđenjem poslovnog prostora po izgradnji poslovnog objekta na S. ___m² po tržišnim cijenama do iznosa od 244.587,70 KM po isteku od 7 godina; 2. isplatom stare devizne štednje u 100% iznosu po proteku 7 godina ili 3. da preuzme dio preduzeća kupljenog na osnovu stare devizne štednje (član 2. ugovora).

D.K. i N.K. su vratili tužitelju iznose koje je tužitelj prebacio na njihov privatizacioni račun u vidu stare devizne štednje. Zato i nisu obuhvaćeni ovom tužbom na strani tuženih.

Imajući u vidu naprijed utvrđene činjenice, koje su u velikom dijelu i nesporne, prvostepeni sud udovoljava tužbenom zahtjevu u cjelini, jer da takvu odluku podržava odredba čl. 562. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, br. 29/78, 39/85, i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 - u daljem tekstu: ZOO), te obavezuje tužene da solidarno naknade troškove parničnog postupka tužitelju.

Prihvatajući činjenična utvrđenja prvostepenog suda drugostepeni sud, odlučujući o žalbama tuženih, preinačava prvostepenu presudu tako što (isto kao i prvostepeni sud) obavezuje svakog tuženog da tužitelju isplate iznos od po 34.941,10 KM sa pripadajućom zateznom kamatom od 10.11.2008. godine do isplate, a odbija zahtjev kojim je alternativno traženo da se tuženi obavežu da tužitelju predaju opisani poslovni prostor ili da mu predaju u posjed i vlasništvo dio preduzeća kupljenog starom deviznom štednjom. Ovo zato što nalazi da je zahtjev za predaju poslovnog prostora postao nemoguć budući da se radi o nedjeljivoj obavezi iz člana 412. ZOO, svih učesnika u dogovoru, a da je dvoje od njih svoju obavezu ispunilo na drugi način - vraćanjem novca, te da je druga alternativno postavljena obaveza - za predaju u posjed i vlasništvo dijela preduzeća - ništava, jer da se akcijama, kao hartijama od vrijednosti, u smislu odredbe člana 51. stav 1, 2 i 3. Zakona o hartijama od vrijednosti, može trgovati isključivo na berzi i drugim uređenim javnim tržištima. Takođe je odbio zahtjev za solidarnom isplatom iznosa od 15.336,43KM, jer da tužitelj nije dokazao da su tuženi, u skladu sa zaključenim ugovorom, dali nalog da im se i ta sredstva prebace na privatizacione račune, pa tako nisu dokazali nastanak ovog dijela obaveze. Odlučio je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Odluka drugostepenog suda je pravilna.

Zakonom o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 24/98, 62/02, 38/03, 65/03 i 109/05 – u daljem tekstu: Zakon o privatizaciji) koji je bio na snazi u vrijeme predmetne prodaje državnog kapitala u preduzeću V. B., uređeni su uslovi i postupak za prodaju i prenošenje državnog kapitala u preduzećima RS, u svojini domaćih i stranih fizičkih i pravnih lica (privatizacija), kako proizlazi iz odredbe člana 1. toga zakona. Prema odredbi člana 15. stav 3. istog zakona, kuponi izdati kao kompenzacija za potraživanja po osnovu stare devizne štednje (u daljem tekstu: kuponi) mogli su se upotrijebiti kao sredstvo plaćanja u postupku privatizacije državnog kapitala u preduzećima u skladu sa propisima koje donosi Vlada, za kupovinu akcija (član 19. stav 1. tačka 1. Zakona o privatizaciji). Broj i vrijednost kupona njihovom imaoću, prema odredbi člana 19. stav 3. Zakona o privatizaciji, utvrđivali su se prema saldu njegovog devizno-štednog uloga na dan evidentiranja prava.

Prema tome, ne stoji tvrdnja iz revizije trećetuženog da nije bila propisana tačna vrijednost stare devizne štednje i da tužitelj nije dokazao njenu visinu. Ovo naročito kod činjenice da je i odredbom člana 21. Zakona o privatizaciji propisano da se potraživanja na osnovu stare devizne štednje

izražavaju u DM (a prema izmjeni toga zakona počev od 15.10.2002. godine izražavala se u KM), te da je u postupku privatizacije iznos plaćen kuponima odgovarao iznosu devizno-štednog uloga utrošenog u tu svrhu, a ni tuženi ne spore da se radilo o iznosu od 34.941,10 KM, koji je svakom od njih tužitelj prenio na privatizacioni račun i kojim je svaki od njih platio svoj dio otkupljenog državnog kapitala u Preduzeću V. B..

Kuponi su se, između ostalog, prema odredbi člana 22. stav 2. Zakona o privatizaciji, mogli prenositi i prodajom. Prema Pravilniku o distribuciji i raspolaganju vaučerima i kuponima u postupku privatizacije državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 28/98 – u daljem tekstu: Pravilnik) kuponi su se sa računa vlasnika mogli prenositi na drugi račun i račun Direkcije (član 17. stav 3.), a prenos se vršio nalogom kod organizacione jedinice SPP kod koje su isti otvoreni (član 19. stav 1.), kako je postupljeno i u konkretnom slučaju.

Iz navedenog proizlazi da je prodaja sredstava stare devizne štednje za plaćanje u postupku privatizacije državnog kapitala u preduzećima bila zakonom dozvoljena, da tužitelj nije raspolagao zahtjevom koji je suprotan prinudnim propisima, kako pogrešno ističe trećetuženi, slijedom čega drugostepeni sud, suprotno tvrdnjama tuženih kao revidenata, nije pogriješio kada je spornom ugovoru, bez obzira što su ga ugovarači imenovali kao ugovor o dugoročnoj pozajmici stare devizne štednje, dao karakter ugovora o prodaji stare devizne štednje (član 454. stav 1. ZOO). Taj ugovor je specifičan ugovor, zaključen u skladu sa odredbama Zakona o privatizaciji i odredbama Pravilnika.

Tuženi su se prema odredbi člana 2. tačka 2. tog ugovora obavezali da tužitelju po proteku sedam godina isplate 100% iznos stare devizne štednje, a nije sporno da je svakom od njih, na privatizacioni račun, tužitelj prebacio po 34.941,10 KM stare devizne štednje. Tuženi nisu ovako postupili. Zato su, saglasno odredbi člana 516. stav 1. ZOO, pravilno obavezani da ove iznose vrate tužitelju sa pripadajućom zateznom kamatom jer su zakasnili sa ispunjenjem svoje novčane obaveze (član 277. stav 1. u vezi sa članom 324. stav 1. ZOO).

Uostalom, i prema opštem pravilu sadržanom u odredbi člana 17. stav 1. ZOO, stranke u obligacionom odnosu su dužne izvršavati svoju obavezu i odgovorne su za njeno ispunjenje, a vjerovnik (ovdje tužitelj) je ovlašten od dužnika (ovdje tuženi) zahtjevati ispunjenje obaveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno i u svemu kako ona glasi (član 262. stav 1. ZOO), slijedom čega obaveza vraćanja spornog iznosa stoji, bez obzira o kakvoj prirodi ugovora se radi.

Istina, spornim ugovorom je ugovorena alternativna obligacija koju definiše odredba člana 403. ZOO, sa pravom izbora na strani tuženih (jer drugačije nije ugovoreno), na čemu insistira revizija prvotuženog, četvrtotuženog i petotuženog, uz navođenje da su svi tuženi od početka nudili prenos dijela akcija (1,6258%) koje imaju u privatizovanom preduzeću na ime ispunjenja preuzete obaveze.

Ovakvi navodi nisu mogli ishoditi drugačiju odluku suda.

Naime, alternativna obligacija se pretvara u običnu (sa jednom obavezujućom činidbom) ako su ostale alternativne obaveze neodređene i neodredive.

U konkretnom slučaju, član 2. ugovora je zaista formulisan u obliku alternativne obligacije iz člana 403. ZOO, sa pravom izbora tuženih, ali njen sadržaj upućuje na zaključak da alternativna obligacija nije stvarno ugovorena. Ovo zato što alternativna obaveza na obezbjeđenje poslovnog prostora po izgradnji poslovnog objekta na S. ___m² po tržišnim cijenama do iznosa od 244.587,70 KM po isteku od 7 godina ili da tužitelj preuzme dio preduzeća kupljenog po osnovu stare devizne štednje, nisu punovažno nastale zbog

neopredijeljenosti, odnosno neodredivosti predmeta obaveze – član 47. ZOO, tako da punovažno postoji samo obligacija na isplatu stare devizne štednje u 100% iznosu, analogno odredbi člana 407. ZOO.

Poslovni prostor, koji bi tuženi trebali obezbjediti tužitelju, naime, nije ni na koji način određen. Radi se o nekretnini, a nisu navedeni zemljišnoknjižni i katastarskoknjižni podaci koji je određuju, niti adresa, ulica i broj, na kojoj se nalazi (određen samo dio grada, S.), nije navedena ni površina tog poslovnog prostora, da se i ne spominje okolnost da u vrijeme zaključenja ugovora nije bila izgrađena ni zgrada u kojoj bi se taj poslovni prostor nalazio. Ova obaveza je toliko neodređena i neodrediva da je tokom postupka parnične stranke uopšte nisu spominjale kao jedan od načina ispunjenja obaveze.

Isto se odnosi i na ispunjenje obaveze na način da tužitelj preuzme dio preduzeća kupljenog po osnovu stare devizne štednje. Potpuno je nejasno koji je to dio i jesu li ugovarači, kao jedan od načina ispunjenja obaveze, imali u vidu ustupanje dijela (i kojeg dijela) akcija u privatizovanom preduzeću tužitelju od strane tuženih.

Prema odredbi člana 2. Zakona o privatizaciji, osnovni principi privatizacije su javno učešće pod jednakim uslovima za sve učesnike i pravo učesnika na izbor određenih preduzeća u koja će investirati vaučere, kupone i novac, što podrazumjeva da se ugovor o prodaji državnog kapitala u preduzećima može zaključiti samo sa tačno određenim poznatim licem (ili licima) koje je u postupku privatizacije dalo najbolju ponudu i da samo to lice stiče prava i obaveze temeljem izvršene privatizacije. Drugačije rečeno, lice (pravno ili fizičko) koje učestvuje u postupku privatizacije ne može za nekog trećeg, nepoznatog ugovarati prava i obaveze kupovinom državnog kapitala u određenom preduzeću, jer to ne odgovara prirodi ugovora kojim se vrši kupovina državnog kapitala (privatizacija), budući da takvi ugovori sadrže niz odredaba koje stvaraju obaveze za kupca (u pogledu statusa zaposlenih radnika u preduzeću čiji se državni kapital prodaje ili na drugi način prenosi; u pogledu djelatnosti koje to preduzeće obavlja i promjene te djelatnosti; u pogledu ograničenja u vezi sa eventualnim prometovanjem akcija stečenih privatizacijom i slično), kao i sankcije u slučaju nepoštivanja tih obaveza. Nakon toga se akcijama (ako se i prihvati da su stranke ugovorile prenos dijela akcija sa tuženih u korist tužitelja, kao način izmirenja obaveze) trguje na berzi kako propisuje odredba člana 51. Zakona o hartijama od vrijednosti ("Službeni glasnik RS", br. 24/98 do 4/02 – u kojem je objavljen prečišćeni tekst, slijedom čega ne stoji tvrdnja nekih revidenata da ovaj zakon nije bio na snazi u vrijeme zaključenja spornog ugovora, a gotovo istu odredbu sadži i član 141. Zakona o tržištu hartija od vrijednosti, „Službeni glasnik RS“ br. 92/06, 34/09, 30/12, 59/13 i 108/13, koji je sada na snazi).

Svojina na akcijama preduzeća, prema odredbi člana 35. Zakona o privatizaciji, prenosi se na kupca u trenutku kada uplati cjelokupni iznos ugovorene cijene. Akcije predstavljaju vlasničke hartije od vrijednosti. Vlasnik akcije postaje vlasnik dijela kapitala preduzeća i po osnovu veličine svog akcijskog udjela ostvaruje određena prava (na upravljanje, dividendu, likvidacioni ostatak).

U sudski registar, saglasno odredbi člana 23. stav 1. tačka 4. Zakona o upisu u sudski registar ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 24/98), i člana 2. stav 2. Uredbe o upisu u sudski registar ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 30/99) koji su bili na snazi u vrijeme predmetne privatizacije, upisuju se, pored ostalih podataka, i osnivački ulozi i osnovni kapital subjekta upisa, a broj akcija zavisi od veličine udjela u preduzeću (član 55. Zakona o preduzećima - "Službeni glasnik Republike Srpske", br. 24/98 do 34/06 koji je bio na snazi do donošenja i stupanja na snagu Zakona o privrednim društvima, „Službeni glasnik RS“ br. 127/08).

U toku svog postojanja akcije nekog preduzeća (kompanije, privrednog društva), koje su predmet prometovanja na finansijskom tržištu, po pravilu, imaju tri vrste vrijednosti: nominalnu (u trenutku izdavanja), knjigovodstvenu (koja se iskazuje u knjigovodstvenim izvještajima) i tržišnu (koja se utvrđuje na tržištu hartija od vrijednosti, a zavisi od ponude i tražnje za datom akcijom).

Ničim od naprijed navedenog se ugovarači nisu bavili, pa tako i nisu odredili ili učinili odredivim „dio preduzeća kupljenog po osnovu stare devizne štednje“, pa tako ni vrijednost ili broj akcija koji bi svaki od tuženih trebao prenijeti tužitelju na ime ispunjenja preuzete obaveze, na čemu neopravdano insistiraju.

Tužitelj je od samog početka tvrdio da nije moguće na ovakav način ispuniti obavezu (zbog čega je, prvobitno, ispunjenje obaveze tražio samo isplatom novčanog iznosa, a tek po sugestiji drugostepenog suda iz ranijeg ukidnog rješenja, zahtjev za ispunjenje obaveze je proširio i na druge dvije alternative), pa ne stoji tvrdnja prvotuženog, četvrtotuženog i petotuženog, da je drugostepeni sud, i bez zahtjeva tužitelja, utvrđivao nemogućnost i ništavost ove obaveze i da je time prekoračio tužbeni zahtjev, iako se ne bi radilo o prekoračenju tužbenog zahtjeva (jer se ovdje radi o jednom zahtjevu sa alternativnom obavezom, od kojih neke, kako je naprijed objašnjeno, nisu određene niti odredive) i pod uslovom da tužitelj to nije isticao.

Tvrdnju da se radi o očiglednoj nesrazmjeri „u onom što je dato i što se traži nazad“, trećetuženi nije ni objasnio, a kamoli dokazao.

Prema izloženom, ni ostali navodi revizija tuženih nisu doveli u sumnju pravilnost i zakonitost drugostepene presude u dijelu koji se pobija njihovim revizijama, slijedom čega su te revizije odbijene, primjenom odredbe člana 248. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - dalje: ZPP).

Revizija tužitelja nije dozvoljena.

Odredbom člana 237. stav 2. ZPP, propisano je da revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM, kako slijedi iz odredbe člana 49. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 61/13), koji je stupio na snagu dana 27.7.2013. godine, prije donošenja prvostepene presude, slijedom čega se, saglasno odredbi člana 456 a) ZPP, ima primjeniti u ovom postupku.

Kao vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude, uzima se u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva (član 316. stav 2. ZPP). Kamate, ugovorna kazna i ostala sporedna traženja ne uzimaju se u obzir pri određivanju vrijednosti spora ako ne čine glavni zahtjev (stav 3. iste zakonske odredbe).

Drugostepenom odlukom, u dijelu koji tužitelj pobija revizijom, odbijen je njegov zahtjev da se obavežu tuženi da mu solidarno isplate iznos od 15.336,43 KM, što predstavlja glavni zahtjev, sa pripadjućom zateznom kamatom i troškovima spora, čija vrijednost, kako je naprijed objašnjeno, nije relevantna za određivanje visine vrijednosti spora, pa tako ni za određivanje vrijednosti pobijanog dijela drugostepene presude.

Ovaj zahtjev, pa prema tome ni vrijednost pobijanog dijela presude kojom je taj zahtjev odbijen, ne prelazi 30.000,00 konvertibilnih maraka, slijedom čega revizija nije dozvoljena.

Tužitelj nije zahtjevao da se o reviziji odluči, bez obzira na njenu nedopuštenost, niti je tvrdio da odluka o sporu zavisi od rješenja nekog materijalnopravnog ili procesnopravnog pitanja važnog za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na ta pitanja odnose (član 237. stav 3. i 4. ZPP), pa nije bilo mjesta odlučivanju o reviziji ni primjenom ovih zakonskih odredbi.

Iz navedenih razloga, revizija tužitelja je odbačena na osnovu odredbe člana 247. stav 1. ZPP.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podraščić